

LA SELVA

joan domènech

Carnestoltes | A la Selva Marítima, enguany hi ha hagut una bona entesa entre els organitzadors dels carnivals, i per això ens en fem ressò. En temps de crisi, la imaginació ha de substituir els diners per muntar una carrossa que tingui cara i ulls i fer uns vestits amb gràcia.

Els organitzadors i participants de Lloret, Blanes i Tossa de Mar han pensat que si no es feien la competència horària i, fins i tot, si alguns dels mateixos grups podien participar en dues o tres de les desfilades, podien amortitzar millor el treball, el temps esmerçat i les despeses.

La rua carnavalesca a Lloret, per exemple, durà unes dues hores i suposà admirar vint grups diferents, la majoria amb vestits i decoració de molt de gust, procedents de la mateixa vila o de les veïnes (Tossa, Vidreres, Tordera, Riells-Viàbria, Blanes...). Les comparses eren més aviat grans (en una vam comptar 180 participants). La temàtica era variada, amb moltes evocacions orientals o de països exòtics, o d'aplicació d'elements diversos: globus, ocells de paper, titelles (fou una de les premiades). Un altre aspecte positiu també destacable és que, tot i que la festa és pensada per a

la disbauxa i la transgressió, enguany, almenys a Lloret, hem vist molta elegància i correcció en el tractament temàtic, sense caure en grolleries i irreverències gratuïtes.

Mil-lenari de la Mare de Déu del Vilar

| Tot i que els tècnics atribueixen a la icona de la Mare de Déu del Vilar de Blanes una data més recent, els blanencs sempre han escrit que la troballa de la imatge tingué lloc el 1012 i, per tant, ara se'n celebra el mil-lenari. Per això han concebut un calendari d'actes diversos al llarg de l'any. Excepcionalment, la talla de la Mare de Déu romànica sortirà del seu santuari i anirà fent una visita de cortesia a totes les capelles i ermites de la rodalia. El diumenge 4 de març, aprofitant l'anomenat Aplec dels Perdons a la capella de Santa Cristina de Lloret, la Mare de Déu del Vilar ja s'hi féu present, portada pels blanencs i acollida amb afecte pels lloretencs. Molta gent va comentar que en aquest aplec, abans, s'hi posaven de manifest antigues rivalitats, i sortia sempre qui pregonava que Santa Cristina era de Blanes i el lloretenc que contestava que no, que se l'havien venuda per un plat de cargols. La cosa s'emboicava i acabava a cops de roc. Ja fa anys que lloretencs i blanencs viuen l'aplec en pau i ballen agermanats les sardanes. Ara, amb la presència de la Mare de Déu del Vilar, s'ha segellat encara més la bona relació entre totes dues viles.

LA CERDANYA

erola simon

Cerdanya per la independència

| La Baixa Cerdanya ha aprovat al Ple del Consell Comarcal del mes de febrer adherir-se a l'Associació de Municipis per la Independència. Es tracta d'un gest unànim, i d'aquí el seu valor, que declara obertament que tots els grups que tenen representació a la comarca creuen en el dret a l'autodeterminació de Catalunya. Enhorabona! No totes les comarques de Catalunya podran dir que fan pinya al voltant d'una cosa tan important. Paral·lelament, a l'Alta Cerdanya, alguns municipis s'han posicionat també a favor de l'Associació de Municipis per la Independència i festegen el Govern de la Generalitat, intentant estrènyer aliances amb els catalans del sud. Sigui per convicció o sigui pel que sigui, benvingut també el seu gest.

Gran Volta Cerdanya | Seguint l'estela d'esforç, èxit i reconeixement esportiu del cerdà Kilian Jornet, el seu entorn més pròxim impulsa una prova d'ultrafons que tindrà per escenari la Cerdanya catalana i francesa. Seguint els antics camins i senders que comunicaven els pobles de la comarca, la Gran Volta Cerdanya proposa un recorregut entre els mil i els dos mil metres d'alçada, transitable tot l'any i que cadascú

>> *Rua carnavalesca a Lloret.*

JOAN DOMÈNECH

>> *Imatge de la consulta sobre la independència a Puigcerdà.*

FERRAN GARCIA QUERALT - ACN

podrà fer al ritme que li plagui. El mes de juny, el circuit serà l'escenari d'una prova esportiva de resistència amb un recorregut de 215 km. Aquest repte per a valents s'ha batejat com a Volta Cerdanya Ultrafons (VCUF). La prova ha d'incloure's en el circuit de competicions d'aquest tipus i atraure corredors d'arreu del món amb el reclame d'en Kilian, especialista i gran campió en aquesta modalitat. El projecte ha tingut una molt bona acollida tant per part de l'administració com del sector esportiu i turístic de la comarca, i és que el repte és important i ha fet il·lusió. En l'organització de l'esdeveniment s'hi haurà d'abocar tothom.

Calçots a Cerdanya | El calçot ha conquerit Catalunya. La seva eficàcia gastronòmica i el seu poder socialitzador han fet de la ceba calçada un menjar d'èxit. Tothom gaudeix amb aquest àpat informal per definició, i fins aquells als quals no agrada la ceba fan excepcions amb el calçot. Fa una dècada o ni tan sols això, ningú no coneixia les calçotades fora de la terra de calçots. Avui, qui és qui no, en fa diverses per temporada. Cada cop són més els pobles de Cerdanya que s'apunten a l'organització d'aquesta festa d'essència popular, i és que el calçot agrada, fa festa i és —diguem-ho tot— barat. Enhorabona per a aquells que han sabut posar de moda la ceba i fer-la protagonista d'una activitat lúdica que va més enllà del menjar. Visquin els calçots

>> Calçots.

ACN

EL RIPOLLÈS

ramon alabau

Un parell d'ulls blaus | Quan la crisi mossega pots caure en la fàcil temptació d'evocar amb nostàlgia els temps pretèrits com si es tractés d'un paradís perdut. Tanmateix, el passat pot ser també un forat negre ple de malsons i injustícies. Darrerament hem pogut constatar que hi ha qui no vol sentir parlar de la pervivència de la memòria i prefereix el bàlsam de l'oblit, però hi ha també qui reclama l'obertura completa dels fossars de la ignomínia, qui persegueix decididament l'estela dels nadons robats del franquisme. Quan ho llegim als diaris, ens imaginem situacions eminentment suburbanes, concebem escenografies de raval i claveguera, i revivim aquelles seqüències en blanc i negre típiques del cinema policíac.

La iniquitat, però, és una herba obstinada que arrela arreu. Des de fa anys un veí de casa nostra, en Daniel Pastor, viu amb un desig que l'obsedeix, el de trobar la seva germana. Sap que és un assumpte enrevessat, una mena de laberint intricat. S'arrapa fervorosament a un signe distintiu que tampoc no és concloent: la possible blavor dels ulls, imperiós tret genètic familiar.

Corria l'any 1942 quan la seva mare, que vivia un embaràs complicat i difi-

>> Daniel Pastor.

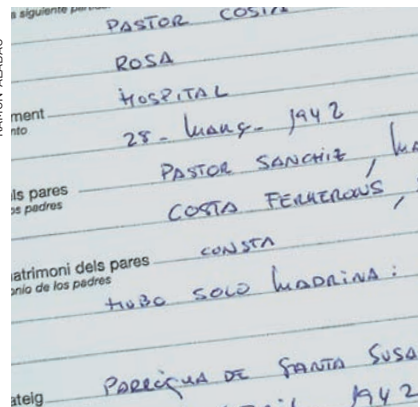
RAMON ALABAU

cultós, es va veure obligada a viatjar a l'Hospital Provincial Santa Caterina de Girona. Va anar-hi tota sola, ja que el seu marit tenia por de perdre la feina. Va ingressar-hi el 15 de març, i el 28 donava a llum una nena que, segons la monja que la va assistir, havia nascut morta. Malgrat la seva voluntat d'acomiar-se de la seva filla mai no va arribar a veure-la, tot i quedar-se un temps a l'hospital per refer-se del part, que es va complicar amb una malaltia pulmonar.

En Daniel fulleja, perplex i indignat, documents que es contradiuen. Donen fe d'una vida posterior a la pretesa defunció. Com es pot explicar que un full de la parròquia de Santa Susanna del Mercadal certifiqui que el 5 d'abril la nena va ser batejada? Té cap mena de sentit que en un document consti que va ingressar el 23 de maig a l'Hospici de la Nostra Senyora de la Misericòrdia, on ara hi ha la Casa de Cultura? Per afegir encara més incoherència, com és possible que un altre document indiqui que la nena va morir el 6 de juliol, com altres infants —un grupet de deu o dotze noms— procedents de l'hospital i de l'hospici, sense que es detalli l'indret exacte del sepeli per a cap d'ells?

En Daniel no ha perdut l'esperança. Darrerament el tema apareix insistentment als mitjans, els fets han adquirit un cert ressò col·lectiu, i ell ha fet arribar el seu cas a la Fiscalia de Girona. Mentrestant, continua somiant que un dia trobarà un parell d'ulls blaus semblants als seus.

>> Documentació referent a Rosa Pastor.

RAMON ALABAU